

hele Bevægelsen med et overlegent Skuldertræk og haabede, at den hele Sag kunde les eller snakkes bort. Man satte derfor en Ære i at gøre sig lystig over, hvorledes det vilde komme til at se ud, naar Konen satte Manden til at passe Børnene og Gryden, mens hun selv svang Smedehammeren, gik paa Dæmningsarbejde, Snekastning o. s. v. De vittigste Hoveder mente endog, at det endte nok med Fordringen om, at *Manden* ogsaa skulde føde Børnene.

Samtidigt glemte man ikke at drikke Skaaler og synge Lovsange for den stille, blide og taalmodige Kvinde, der saa beskædent og opofrende havde lagt alle egne Interesser paa Hylden for kun at varetage Mandens, der sikkert ogsaa var meget klogere og bedre.

Og Kvinderne — ja de var naive og uudviklede nok til at føle sig smigrede og opildnede ved Fatters vise Tale og den dejlige Sang; de skulde ogsaa rigtig fordoble deres Anstrengelser for at naa dette englelige Ideal, der huede Manden saa vel.

Bladene — hvis de i det hele taget nævnede noget om den ulmende Bevægelse, saa var det naturligvis kun for at gøre Grin eller lave noget, efter deres Smag, rigtig morsomt ud af det.

Men paa de afsides liggende Egne, hvor det ny har ondt ved at finde Vej, der gik man sin stille Gang uden Anelse om, at der kunde hittes paa noget saa „tosset“, som at „Fatter“ skulde trænge til at faa en Medhjælper til at styre alle de Ting, der hidtil var trivedes saa fortrinligt under hans sikre Hænder.

Se, hele denne Tankegang behøver man kun at gaa faa Aar tilbage for at finde. Og nu — ja der er *langt* frem til Maalet — men faa Aars Arbejde har alligevel skaffet Ørenlyd og Alvor. Man tror ikke længere, at Sagen lader sig le bort, den bider sig ind alle Vegne enten i den ene eller den anden Form. Man maa dog tage Parti for eller imod, og der er allerede meget vundet for den Sag, der kendes værdig til at debatteres.

Blad efter Blad begynder nu ogsaa saa smaat at behandle Spørgsmaalet, naturligvis er man ikke enig med os — det var ogsaa for meget at forlange saadan lige paa en Gang — men finder dog nogen Berettigelse i vore Krav. Og den spottende Tone tør man dog ikke længere møde op med.

Men paa Valgpladsen vil den Rigsdagskandidat, der fremdeles henviser Kvinderne *kun* til Vuggen og Gryderne, snart gøre sig selv umulig, det mærkede man tydeligt sidst gennem den Latter, der svarede ham fra Vælgerne.

Thi ude i Folkets Bevidsthed har Sagen allerede slaaet Rod og sat *Tanker* i Bevægelse. *Faderen* føler sig ikke længere saa tryk for sin Datters Fremtid ved at give hende til en Mand, der har lige saa *vidtgaaende* Rettigheder som han. *Moderen* ønsker, at Datteren ikke havde saadan et Hastværk med at slippe ind i Ægteskabets saakaldte „stille Havn“, idet hun med et Suk tænker paa, hvor megen *Taalmodighed* og *Selvformågtelse* det har kostet, før hun blev *sin* Mand efter Sindet. — Og den unge Pige, ja hun tænker nok mindst, men i alle Tilfælde mener hun dog, at „hendes Lars“ bliver saa meget *bedre* end alle andre Mænd. — Altsaa har hun dog en dunkel Anelse

om, at *hendes* Skæbne hviler paa *Mandens* *Godhed*.

Men alt imens gaar mange af de yngre Mænd omkring med en *bestemt* Følelse af, at Livet *kunde* være langt anderledes *skønt* og *rigt*, end det er, men *de* tør ikke give Slip paa de gamle nedarvede Privilegier og Særrettigheder — tænk, Kvinderne kunde jo begaa en Dumhed!

Dog den Dag kommer nok, da man tør slippe Tømmerne, ja gør det med Foragt for sin egen Dumhed. Men der skal Tid til at omforme Retsbegreberne og udrydde Fordomme fra den ene Side og faa Bugt med Sløvheden og Forkuelsen fra den anden. Men naar vi Nutidens travle Virken af og til kaster Blikket tilbage, da vil dette kun fordoble vor Iver og Udholdenhed, thi vi ser, at vor Sag i Pagt med Udviklingen trænger stærkere og stærkere paa. Og vi véd, at en Sag, der er saa nøje og inderligt knyttet til *Retfærdigheden*, *den vil* og *maa* bære Sejren hjem.

Anine Jensen,

Fotograf,
Brønderslev.

Foraar!

Til Fru R. S.

Jo, „Fru R. S., jeg har *set* noget andet end det Foraar, De skriver om.

Jeg har set den friske Vaarvind komme brusende og bryde Isen, som laa knugende, kold, rundt om os, jage den ud i Havet, saa den knustes smaat og forsvandt. Jeg har set det blaa, dejlige Hav, frisk og forynget, med sine mange smaa Fiskerbaade, hvor der var Liv og Travlhed ombord. Og hvad der var endnu bedre, jeg har set Bekymringens Fure glattet og Haabet lyse i Fiskernes brune Ansigter. Jeg har set Børnene lege Boldt, og i overgiven Livslyst kaste Tørklæder. Huer og Træsko fra sig og paa bare Strømpfodder fare ned over Legepladsen medens Kinderne blusser og Øjnene straalere. Jeg har set de smaa Vintergækker nikke med deres hvide Klokker i Vinden, og den lille Bellis straalende paa Vejkanten. Jeg har set Spirene bryde frem af Jorden i Tusindvis og Knopperne svulme paa Træerne.

Og jeg har hørt Lærkens jublende Toner og Starens muntre Fløjten, ja selv Graaspurvens fornøjelige Kvidren. Og i stille Aftener har jeg hørt Vibens og Maagens larmende Glædesyttringer.

Og jeg har *nydt* den friske Luft i dybe Drag, fyldt mine Lunger med den, gaaet langs med Stranden og ladet den friske salte Vind vifte mig. Jeg har lukket Vinduerne op, at Foraaret kunde faa Lov at strømme ind i mit Hjem. Og saa har jeg jublet min Tak ud for det velsignede Foraar, som trods kolde Dage imellem, bringer en Friskhed uden Lige. Ja hvert Aar bringer paany en Kraft til mig, saa jeg tror, fastere og fastere, paa Livets evige Sejer over Vinterens Døds-kulde.

Saadan *ses*, *høres* og *nydes* Foraaret af et sjæls- og legemsundt Menneske i en lille Fiskerby ved Storebælt.

Jensa.

Foraar paa Landet!

Saa kom Foraaret da endelig efter den strenge, kolde Vinter. Solen tog først

fat paa Arbejdet ved at drive Kulden ud af Jorden; i store graa Taager trak den hen over Agrene. Saa kom Vinden, ikke den kolde, gennemisnende fra i Vinter, men en mild, tørrende Foraarsvind, saa nu kan Menneskene tage fat; ja, nu er der Liv paa Marken igen. Lærken slaar jublende sin Trille, mens Viben skriger over Mosen, og skønt dens Stemme ikke er videre melodisk, lytter vi dog gerne efter den; vi véd jo det betyder, at Forstenelsen er hævet, som har ruget over Marken Vinteren igennem. Spurven, Stæren og alle de andre Fugle giver sit Besyv med i Laget, og nu gælder det for Folk at lægge Arbejde i, om der ellers skal komme noget ud deraf. Nu maa der harves, saaes og tromles og meget mere.

Ogsaa i Hus og Have bringer Foraaret Liv og Travlhed. Alle Vinduer maa op, for at den friske Foraarsluft rigtig kan komme ind og jage Vinterens Fugtighed og Skimmel paa Døren. Ogsaa i Haven er der Arbejde: Kulerne maa aabnes, deres Indhold sorteres, og det raadne kastes væk og alt det friske bruges. Jorden maa jævnes, graves og saaes, Rødder og Sten pilles af, og kom saa og sig Foraaret er en Illusion; nej, en ren Kendsgerning er det, selv om vi vilde fortie det, saa vilde dog Blomster og Blade, Trær og Buske raabe højt og sige: Det dejlige Foraar er kommen!

Og Foraaret i vort Sjæleliv — ligner det ikke Naturen? Har Solen først kaldt Kræfterne til Live, saa vil det nok kendes og fornemmes, og man skal ikke være bange, selv om Foraarsvinden trækker Vand i Øjnene og slaar Revner i Huden, thi det hører nu en Gang med til Foraaret, og selv om vi en Gang imellem maa tage, saa det svider, for at faa en Skarntyderod, en stor Sten eller andet væk, er Foraaret der dog alligevel med sine Kræfter, sit Krav paa Arbejde, men med den milde, varme Sol højt paa Himlen — et Varsel om den lysende Sommer.

Maren.

Afholdssagen.

For 10 Øre kan man købe to smukke Digte af Karl Ferd. Jensen. Det ene er en rørende Skildring af en lille Drengs Smerte ved at se sin Moders stadige Sorg og Graad. Det andet, „Drikkeriets Frugter“, er en Betragtning af det ødelæggende Vane-drikkeri.

Et Afholdsforedrag

af samme Forfatter er en indtrængende Opfordring til at arbejde for Afholdssagen. Forfatteren fortæller livligt og gripende om smaa Træk i det daglige Liv, om Børnenes Nød og Moderens Kummer og de talrige Mishandlinger, som Hustruen er Genstand for i et Hjem, hvor Manden drikker, og han slutter sit Foredrag med at bevise, at Afholdsløftet ikke er et Baand paa den personlige Frihed, men tvertimod et Sikkerhedsværn til at bevæge sig frit og bevare Menneskelivet i sin Sundhed.

Paa begge Bøgerne gives betydelig Rabat, dersom man henvender sig til Forfatteren. (Se omstaaende Annonce.)

Meddelelser.

Kvindelig Fremskridtsforening afholder selskabelig Sammenkomst med Bal Mandag